

Drejer: Som Medlem af Udvalget skal jeg blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke har fundet nogen Anledning til at fravige, hvad jeg tillod mig at udtale ved Sagens anden Behandling, og at jeg fremdeles antager, at det endogsaa uden Hensyn til den stærke Fraraadelse, som den ærede Minister har fremsat mod at vedtage det foreliggende Endringsforslag, vil være det Nødvendigste ikke at fravige Regjeringsforslaget. Jeg skal derfor endnu blot tilføie, at det forekommer mig, at der maaskee endogsaa i en anden Henseende kunde reises en Indvending imod Endringsforslaget, uden at jeg dog dermed vil sige, at denne Indvending kan have nogen afgjørende Betydning. Jeg sigter herved til, at der ikke i Endringsforslaget og altsaa heller ikke i Loven, hvis Endringsforslaget vedtages, vil findes nogen udtryffeligt Dphævelse af den kongelige Anordning. Det er nu vel saa, at den seneste Lovbestemmelse maa ansees for at være den gjældende, og at man forsaavidt kunde sige, at ved en saadan senere Bestemmelse bortfalder den ældre, men dette gjælder dog ikke ganske her, fordi Endringsforslaget ikke i alle Dele er ordlydende med Anordningen af 2den Oktober 1862. Forsaavidt der herimod maatte indvendes, at det ikke er nogen egentlig Lov, der ved den nye Lov ophæves, saa maa det dog erindres, at Anordningen fremtræder som en gyldig Bestemmelse og maa ansees gyldig, saalænge ikke Regjeringens Kompetence til at fremkalde en saadan Anordning er bestridt. Det er jo det sædvanlige, at en ny Lov udtryffeligt nævner de ældre Bestemmelser, som ved den ere ophævede. — Jeg har fundet Anledning til at gjøre opmærksom paa dette Punkt; det kan maaskee ved en anden Leilighed ogsaa faae Betydning at faae et klart Begreb om, hvorledes Forholdet i Virkeligheden stiller sig.

Ordføreren: Den høitagtede Minister har paa en Maade henstillet det Spørgsmaal til Thinget, om det, efterat han har erklæret, at han for sit Vedkommende, hvis Forslaget vedtages, ikke vil kunne indstille samme til An-

tagelse og Billigelse af Hs. Majestæt, under disse Omstændigheder vilde være rigtigt at vedtage det. Jeg maa tilstaae, at ligesom jeg er ude af Stand til at forklare mig den høitagtede Ministers Stilling i dette Tilfælde, saaledes formaaer jeg heller ikke at see, hvilke Skrupler Folkerepræsentationen skulde gjøre sig ved vedblivende at holde paa Endringsforslagets Vedtagelse som Lov. For det Første vil Benyttelsen af det kongelige Veto i denne Sag ikke medføre anden Virkning, end at vi blive staaende ved den Forsatning, som den høitærede Minister har Fortjenssten af at have bragt tilstede ved den kongelige Anordning; og for det Andet vilde vi efter min Opfattelse, selv om Forslaget efter den ærede Ministers Ønske bliver forkastet, have opnået, at det har vist sig, at den ene Halvdeel af dette Thing har ønsket det ophøiet til Lov, hvilket ikke kan Andet end give Anordningen forøget Styrke, ikke kan Andet end virke tilbageholdende paa dem, der mulig under forandrede Forhold kunde ville forandre den. Men dertil kommer, at Lovforslaget skal nu behandles paa et andet Sted, hvor der, som jeg troer, er nogen Sandsynlighed for, at Stemningen kan være endnu mere decideret for dette Endringsforslag, end den er her. Jeg seer derfor ikke rettere, end at Stillingen altsaa er den, at det er fuldkommen naturligt — for ikke at bruge et stærkere Udtryk, som egentlig ligger min Overbeviisning nærmere — naar vi vedblivende holde paa det, som vi fra først af have opslillet, nemlig at Anordningens Bestemmelser bør gives i en Lov. Det Argument, der er hentet fra den Betragtning, at Sognebaandslisterne, dersom Forslaget ophøies til Lov, men nægtes kongelig Sanktion, ville tabe det Gode, idetmindste med Hensyn til Udgifterne, som jo Regjeringens Lovudkast vil medføre, maa jeg tilstaae for mig er af aldeles underordnet Betydning. For mit Vedkommende og fra mit Standpunkt kan jeg derfor ikke noget Dieblif. vakte, men maa vedblivende anbefale det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille ogsaa til denne Behandling, til Vedtagelse af Thinget.